

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 397/2017-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť I. [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vojtechom Pettym, Hlavná 98, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 704/2014-649 z 21. októbra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 68/2016 z 27. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 704/2014-649 z 21. októbra 2015 p o r u š e n é b o l i .

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 68/2016 z 27. apríla 2017 porušené boli.

3. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 704/2014-649 z 21. októbra 2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 68/2016 z 27. apríla 2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 468,51 € (slovom štyristošesťdesiatosem eur a päťdesiatjeden centov) na účet advokáta JUDr. Vojtecha Pettyho, Hlavná 98, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 704/2014-649 z 21. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 68/2016 z 27. apríla 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Priebeh konania

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 C 135/2009-599 z 25. marca 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru z 26. marca 2009, ktorá bola daná sťažovateľovi zamestnávateľom [REDAKOVANÉ], pred tým [REDAKOVANÉ] (žalovaným v konaní), ako aj určenia, že jeho pracovný pomer trvá, a náhrady mzdy. Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol z dôvodu neprípustnosti.

3. Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv rozsudkom krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu a prezentuje svoju rozsiahlu sťažnostnú argumentáciu, v podstatnej časti ktorej namieta nesprávne a nedostatočne odôvodnené závery krajského súdu týkajúce sa dôvodnosti potvrdenia rozsudku okresného súdu, resp. dôvodnosti zamietnutia jeho žaloby, a nesprávne a nedostatočne odôvodnené závery najvyššieho súdu o neprípustnosti ním podaného dovolania.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, tieto zruší a vec vráti na ďalšie konanie najvyššiemu súdu, alternatívne krajskému súdu, prizná sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € voči najvyššiemu súdu a v sume 1 500 € voči krajskému súdu a náhradu trov konania.

5. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 397/2017-20 z 31. augusta 2017 prijal sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

6. Krajský súd sa vyjadril podaním sp. zn. 1 SprV 888/2017 doručeným ústavnému súdu 28. septembra 2017 a najvyšší súd podaním č. k. KP 3/2017-62, Cpj 30/2017 doručeným ústavnému súdu 12. októbra 2017. Sťažovateľ k týmto vyjadreniam na výzvu ústavného súdu zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2017.

7. Sťažovateľ, krajský súd i najvyšší súd vo svojich vyjadreniach vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na obsah sťažnosti, jej príloh a doručených vyjadrení dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zhrnutie predmetu namietaného konania a záverov všeobecných súdov

8. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že predmetom posudzovaného konania je určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalovaným sťažovateľovi ako zamestnancovi 26. marca 2009 podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa mal dopustiť (ako to zhrnul okresný súd v rozsudku) tým, že

„(1.) dňa 26.3.2008 vystavil objednávku č. VU500180592 na realizáciu zákazky oprava priestorov starej ■■■ budovy prevádzky ■■■ a ■■■ pre spoločnosť ■■■ bez riadneho výberového konania v rozpore s Technicko-organizačným postupom TOP-VULK-P-001-01 Nakupovanie, vydanie č. 5. Prílohou faktúry ■■■ č. 2008/138 je súpis vykonaných prác, ktorý však neobsahuje podrobný súpis prác v zmysle všeobecných dodacích podmienok odporcu,

(2.) dňa 19.9.2008 vystavil pre spoločnosť ■■■ objednávku č. VU410181735 na opravu cestného osvetlenia na hlavných cestách ■■■, pričom došlo

k porušeniu pravidiel tým, že členom výberovej komisie nebol zástupca určený [REDACTED], neboli stanovené kritériá pre hodnotenie ponúk ešte pred odoslaním dopytov a prijatím ponúk, zápis zo zasadnutia výberovej komisie nebol označený evidenčným číslom, do výberového konania boli zaradené ponuky, ktoré neboli v zalepených obálkach a neboli označené elektronickou dátumovou pečiatkou a ktoré mali byť automaticky z ďalšieho posudzovania vyradené, spoločnosť [REDACTED] bola telefonicky kontaktovaná počas zasadnutia výberovej komisie s tým, že oficiálne odstúpenie z výberového konania bolo doručené spoločnosti [REDACTED] až nasledujúci deň 4.7.2008 po uzavretí výberového konania,

(3.) nenahlásil zamestnávateľovi, že jeho rodinní príslušníci (svokor, svokra, matka) boli zamestnancami spoločnosti [REDACTED] (jediným spoločníkom a konateľom je [REDACTED]) príp. firmy [REDACTED] bol opakovane prítomný na stavbe rodinného domu navrhovateľa v mestskej časti [REDACTED], nakoľko tento druh finančného dojednania podlieha v zmysle Princípov [REDACTED] č. 07/2005 Konflikt záujmov schvaľovacej procedúre. Tieto skutočnosti svedčia o nadštandardnom vzťahu navrhovateľa so štatutárnym zástupcom a majiteľom obchodnej spoločnosti, ktorá patrila medzi najvýznamnejších obchodných partnerov odporcu, o čom svedčí aj fakt, že spoločnosť [REDACTED] vyfakturovala odporcovi v priebehu roka 2008 za dodávky služieb celkovo čiastku presahujúcu 24.000.000,- Sk. Dňa 5.7.2007 navštívil stavbu rodinného domu navrhovateľa v mestskej časti [REDACTED] zamestnanec odporcu [REDACTED] na služobnom motorovom vozidle Citroen ŠPZ [REDACTED] patriacom odporcovi počas pracovnej doby.

(4.) v služobnom počítači navrhovateľa sa nachádzali obrázky erotického charakteru uložené pod jeho užívateľským menom a heslom, na čo bol opakovane upozornený dňa 19.11.2008 a 14.1.2009.

Opísaným konaním odporca mal za to, že navrhovateľ porušil základné povinnosti zamestnanca, ktoré vyplývajú z ustanovení Zákonníka práce a to § 81 písm. a), b), c) a e), základné povinnosti vedúceho zamestnanca, ktoré vyplývajú z ust. § 82 písm. a) a e) Zákonníka práce, ustanovenia Pracovného poriadku spoločnosti odporcu, ust. Kódexu etického správania spoločnosti [REDACTED] Princípy [REDACTED] č. 07/2005 Konflikt záujmov a ustanovenia TOP-VULK-P-0001-01 nakupovanie, vydanie č. 5.“

9. Pracovný pomer, z ktorého bola sťažovateľovi daná výpoveď, bol založený pracovnou zmluvou so vznikom pracovného pomeru dňom 1. januára 2005 a dojednaným druhom práce – riaditeľ a počnúc od 1. októbra 2007 s dojednaným druhom práce – generálny riaditeľ, ako to konštatoval okresný súd zhodne so stranami sporu.

10. Konajúcim súdom bola známa aj skutočnosť, že sťažovateľ bol v rozhodnom období predsedom trojčlenného predstavenstva akciovej spoločnosti, teda zamestnávateľa (podľa údajov obchodného registra členstvo sťažovateľa v predstavenstve trvalo od 13. januára 2005 do 13. januára 2009. Popri sťažovateľovi boli ďalšími dvoma členmi predstavenstva do 20. júna 2008 [REDACTED] a [REDACTED] a následne [REDACTED] a [REDACTED]. Po zániku funkcie sťažovateľa 13. januára 2009 vznikla v apríli a máji 2009 funkcia ďalším novým trom členom predstavenstva popri trvaní funkcie [REDACTED] a [REDACTED], počet členov predstavenstva sa tým zmenil na päť osôb, pozn.).

11. Okresný súd prvotne vyhodnotil ako nedôvodnú námietku sťažovateľa o nezachovaní subjektívnej lehoty pre danie výpovede, ktorú sťažovateľ odôvodňoval vedomosťou predstavenstva zamestnávateľa o konaniach vytýkaným mu vo výpovedi v bodoch 1 a 2 v čase presahujúcom dva mesiace, t. j. subjektívnu lehotu pre danie výpovede. Sťažovateľ dôvodil, že objednávky, v súvislosti s vystavením a podpísaním ktorých je mu vytýkané porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom, spolu s ním stále podpisoval aj ďalší člen predstavenstva a z uvedeného dôvodu nemôže obstať tvrdenie, že žalovaný reprezentovaný predstavenstvom o konaní vytýkanom sťažovateľovi nemal vedomosť už pri samotnom konaní. Okresný súd v podstate dôvodil, že vedomosť jednotlivých členov predstavenstva (ktorú nevylúčil) nie je možné považovať za vedomosť predstavenstva ako kolektívneho orgánu, pričom podporne poukázal na výpovede ostatných členov predstavenstva, ktorí tvrdili, že v čase spolupodpisovania sporných objednávok nemali vedomosť o tom, že týmto predchádzalo porušenie pravidiel výberu dodávateľov.

12. Okresný súd následne učinil záver, že sťažovateľ porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom konaním vymedzeným v bodoch 1 a 2 jemu danej výpovede, pričom

konanie vymedzené v bodoch 3 a 4 výpovede hodnotili len ako porušenie pracovnej disciplíny, ale nie závažné. Svoje závery zhrnul okresný súd takto:

„Dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľ v dňoch 26.3.2008 a 19.9.2008 porušil svoje povinnosti podľa ust. § 81 písm. c) Zákonníka práce, ust. § 82 písm. e) Zákonníka práce, ustanovenia pracovného poriadku odporcu a pravidlá TOP-VULK.P-0001-01 Nakupovanie, vydanie č. 5, s ktorými bol riadne oboznámený a vlastnoručným podpisom sa zaviazal ich dodržiavať, čím porušil pracovnú disciplínu. Pri posudzovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny súd zohľadnil to, že navrhovateľ pracovnú disciplínu porušil úmyselne, vedomým nerešpektovaním citovaných ustanovení Zákonníka práce a interných predpisov svojho zamestnávateľa tým, že porušoval a obchádzal pravidlá svojho zamestnávateľa na nakupovanie prác a služieb, t.j. pri nakladaní s majetkom svojho zamestnávateľa. S jeho tvrdením, že pravidlá TOP ho nezaväzovali, pretože boli vydané jeho funkčne podriadeným zamestnancom podľa názoru súdu neobstojí, pretože aj z obsahu uvedených pravidiel vyplýva, že sa vzťahujú na všetkých zamestnancov spoločnosti odporcu, ktorí sa zúčastňujú na nakupovaní tovarov a služieb. Opísaného konania sa navrhovateľ dopustil opakovane, v spolupráci s inými zamestnancami a navyše za situácie, keď zastával funkciu generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva ako štatutárneho orgánu odporcu. Z hľadiska svojej pracovnej pozície bol povinný nielen on sám dodržiavať (aj) vnútorné predpisy svojho zamestnávateľa, ale dbať na ich dodržiavanie aj zo strany svojich podriadených.

Podľa tvrdenia odporcu predmetným konaním navrhovateľa nebola odporcovi spôsobená žiadna škoda (aj keď odporca predložil súdu dôkazy o tom, že sa vedú trestné konania v ktorých je aj voči navrhovateľovi vznesené obvinenie, avšak nie pre tie skutky sú mu vytýkané vo výpovedi). Odporca potvrdil, že navrhovateľ nikdy nebol upozornený na porušenie pracovnej disciplíny.

Opísané konanie navrhovateľa súd po zohľadnení všetkých rozhodujúcich skutočností hodnotil ako konanie dosahujúce intenzitu tak závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré je právne postihnutelné ako dôvod na výpoveď pre závažné porušenie pracovnej disciplíny a preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Ďalšie dve vytýkané konania navrhovateľa a to porušenie konfliktu záujmov a výskyt erotických obrázkov v pracovnom počítači navrhovateľa súd hodnotil ako porušenie

pracovnej disciplíny, avšak podľa názoru súdu toto konanie navrhovateľa nedosahovalo takú intenzitu, aby bol dôvod na danie výpovede zo strany zamestnávateľa.“

13. Na základe uvedeného okresný súd uzavrel, že výpoveď bola daná sťažovateľovi podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny v zákonnej lehote a dôvodne, a preto jeho žalobu zamietol, s čím sa v plnom rozsahu stotožnil aj krajský súd, a preto na odvolanie sťažovateľa rozsudok okresného súdu potvrdil.

14. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu ako procesne neprípustné bez preskúmania vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel k záveru, že v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keďže rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné. Najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania v intenciách svojho stanoviska R 2/2016, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže zakladať prípustnosť dovolania § 237 ods. 1 písm. f) OSP len výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

III.

Zhrnutie sťažnostnej argumentácie

15. Podľa sťažovateľa *„bola vec pred všeobecnými súdmi prejednaná takým spôsobom, aký neznesie rámec ústavnosti a naplnenia základných práv. Už prvostupňový súd konal jednostranne, zamerajúc sa výlučne na jeden - dva vybrané východiskové body, ktorými odôvodnil svoje rozhodnutie, a neriešil také zásadné námietky sťažovateľa, ktoré mohli a mali mať úplne zásadný význam nielen pre výsledok konania, ale najmä pre spravodlivý proces a naplnenie ústavného práva na nestranné prejednanie veci...“*

Krajský súd podľa názoru sťažovateľa následne úplne poprel podstatu inštitútu odvolacieho konania (dvojstupňovosť konania pred všeobecnými súdmi), vec verejne ani neprejednal, stotožnil sa formálne s neúplnými závermi prvostupňového súdu a hoci de iure vyriešil odvolanie, de facto sa odmietol s vecou ďalej zaoberať. Dovolací súd už len formálnym odmietnutím dovolania zavŕšil tento proces bez toho, aby sa sťažovateľ dozvedel, prečo súd nesúhlasí s jeho zásadnou argumentáciou...“.

16. Sťažovateľ vo svojej sťažostnej argumentácii poukazuje na vybrané skutkové a právne otázky, ktorými sa podľa jeho názoru súdy konajúce v jeho veci riadne, resp. vôbec nevysporiadali a neučinili správne závery.

17. Konkrétne sa podľa sťažovateľa konajúce súdy nevysporiadali s jeho námietkou, že postup zamestnávateľa pri daní výpovede bol v rozpore so zákonom č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov, so zásadou rovnakého zaobchádzania podľa Zákonníka práce a priečil sa aj dobrým mravom. Tieto námietky sťažovateľ v konaní „*dôvodil tým, že... podpísanie dvoch sporných objednávok žalobcom (čo súd uznal ako výpovedné dôvody medzi stovkami objednávok), vykonali nielen žalobca, ale aj ďalší členovia predstavenstva a štatutárny zástupcovia, a to [REDAKOVANÉ], a dodatok aj [REDAKOVANÉ], pričom obe tieto spolu podpisujúce osoby výpoveď nedostali a zároveň práve tieto osoby v postavení členov predstavenstva a štatutárnych zástupcov dali a podpísali výpoveď žalobcovi...“*. Sťažovateľ uviedol, že „*V kontexte práve týchto okolností ani prípadná úvaha o práve zamestnávateľa na autonómne rozhodovanie (koho prepustí a koho nie), pri aplikácii spravodlivého posudzovania týchto faktov nemôže pred spravodlivosťou obstáť.*“.

18. Sťažovateľ „*ďalej v konaní pred všeobecnými súdmi tvrdil, že jemu daná výpoveď nebola (ako zákonná podmienka) prerokovaná s odborovým orgánom, pretože odborový orgán rokoval o okamžitom zrušení pracovného pomeru, nie o výpovedi, ktorú žalobca dostal. To je ale iný právny inštitút, z čoho však súd nevyvodil žiadny jednoznačný a jasný právny záver, žiaden zo všeobecných súdov sa k tejto právnej otázke nevyjadroval*

a ani v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s touto opakovane namietanou námietkou nezaoberal...“.

19. Sťažovateľ vytýkal konajúcim súdom aj nesprávne závery v otázke zachovania zákonnej lehoty na podanie výpovede a uviedol, že *„ak s ním sporné objednávky podpisoval(i) aj ďalší člen(ovia) predstavenstva, o dôvodoch výpovede vedeli od práve tohto okamihu a od tohto okamihu vedel tým pádom o dôvodoch výpovede aj zamestnávateľ (a teda zmeškal subjektívnu lehotu na podanie výpovede žalobcovi)...“.*

20. Podľa názoru sťažovateľa *«je tiež porušením ústavného práva na spravodlivý proces, ak si súd vyberie z dvoch protichodných výpovedí v podstate korunného svedka, člena predstavenstva a štatutárneho zástupcu [REDAKOVANÉ] tú svedeckú výpoveď, ktorá korešponduje s jeho konečným rozhodnutím. Súd pritom skonštatoval, že dňa 20.05.2011 svedok [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi pred súdom vyhlásil, že nedal výpoveď sťažovateľovi na základe vlastného rozhodnutia a zároveň súd skonštatoval, že dňa 19.11.2013 už svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal tak, že výpoveď sťažovateľovi podpísal na základe vlastného rozhodnutia (strana 18 rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 25.03.2014).*

Žalobca v priebehu konania, v odvolaní aj dovolaní, opakovane poukazoval, že svedok nekonal slobodne a jeho závažný právny úkon (výpoveď daná sťažovateľovi) je preto neplatný, súd si ale vybral tú výpoveď a vyvodil ten právny názor, ktoré potom zodpovedali jeho rozhodnutiu vo veci. Súd ďalej nevysvetlil, prečo prvú výpoveď (preukazujúcu neslobodné konanie) neakceptoval, a naopak druhú, uskutočnenú po dodatočnom výsluchu svedka na základe jeho opätovného predvolania na návrh žalovaného zamestnávateľa, už áno...

Sťažovateľ sa domáha ochrany, aby tak zásadný rozpor v tak podstatnej okolnosti vo vzťahu k samotnej podstate meritu veci (platnosti výpovede) bol súdom odstránený a nie prehliadnutý, t.j. aby súdy jasne odôvodnili, prečo prvú svedeckú výpoveď, jasne „zneplatňujúcu“ výpoveď z pracovného pomeru danú sťažovateľovi, nevyhodnotili ako právne významnú a naopak, opakovanú výpoveď uplatnili bez odôvodnenia v neprospech sťažovateľa...».

21. Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že „*bol právne aj morálne mimoriadne poškodený aj faktickým obvinením (výpovedným dôvodom), že sa v jeho počítači našli erotické obrázky... Prvostupňový súd... tento výpovedný dôvod vyhodnotil ako porušenie pracovnej disciplíny, hoci bez takej intenzity, aby bol daný dôvod na výpoveď (strana 27 druhého rozsudku súdu prvého stupňa). Nijako sa potom ďalej nezaoberal s bezdôvodným obvinením a morálnym ponížením sťažovateľa...*“, pričom tieto závery boli učinené opomenutím porušenia práv na ochranu súkromnej sféry, ktorá sa plne vzťahuje aj na pracovno-právne prostredie a vzťahy, ako aj opomenutím výpovedí štatutárov žalovaného, ktorí vedomosť o tejto skutočnosti nemali. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na to, že „*Ochrana osobných údajov prostredníctvom elektronickej pošty prislúcha pod ochranu čl. 8 Európskeho dohovoru a čl. 7 a 8 Charty základných ľudských práv*“, zároveň poukazuje na to, že „*Podľa článku 5 smernice 2002/58ES sú štáty Európskej únie povinné právnymi predpismi zabezpečiť dôvernosť správ a príslušných prevádzkových dát prenášaných komunikačnými sieťami a sú povinné zakázať počúvanie, odpočúvanie, ale aj uchovávanie a iné druhy narušovania súkromia alebo dohľadu nad správami a príslušnými prevádzkovými dátami...*“.

22. Ďalšou okolnosťou, s ktorou sa konajúce sudy nevysporiadali dostatočne a správne, bola podľa sťažovateľa záväznosť „*tzv. interného pravidla TOP-VULK-P-001 Nakupovanie, vydanie č. 5, ktoré vydal podriadený zamestnanec sťažovateľa a ktoré malo regulovať pravidlá pri výberových konaniach. Sťažovateľ neuspel s tvrdením, že nie je porušením pracovnej disciplíny, ak sa v dvoch zo stoviek prípadov neriadil predpisom, vydaným na nižšej rozhodovacej úrovni, a neuspel ani po podávaní opravných prostriedkov...*

Podľa sťažovateľa ide o popretie princípu podriadenosti a nadriadenosti, ktorý je samou podstatou riadenia vo všetkých obchodných spoločnostiach, ale aj inštitúciách mimo podnikateľskej sféry, popretím ktorého by ktorýkoľvek nadriadený pracovník mohol byť právne významne konfrontovaný s každým opačným rozhodovaním svojho podriadeného, a to až vo význame dosahujúcom intenzitu pre zrušenie pracovného pomeru.

Sťažovateľ neuspel ani s tvrdením, že sporné objednávky boli vysoko ziskové, čo bolo hlavným poslaním jeho funkcie (dosahovanie zisku je samotná a zákonom definovaná

podstata podnikania aj meradlo pre hodnotenie miery úspešnosti výkonu funkcie generálneho riaditeľa)...“.

23. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *«Nevyriešenou právnou otázkou zásadného právne relevantného významu je aj tá právna skutočnosť, či žalovaný zamestnávateľ považoval každé vytýkané konanie a každý zo štyroch dôvodov výpovede za závažné porušenie pracovnej disciplíny jednotlivito alebo spolu v súhrne. Podľa sťažovateľa je výpoveď zamestnávateľom chápaná ako celok, pretože zamestnávateľ*

- výslovne neuviedol, že každý výpovedný dôvod chápe samostatne ako závažné porušenie pracovnej disciplíny a ako samostatný výpovedný dôvod, naopak

- výslovne súhrne uviedol (až po vymenovaní všetkých výpovedných dôvodov), že „horeuvedeným konaním“ (sťažovateľ) závažným spôsobom porušil základné povinnosti zamestnanca.

Ak teda súdy polovicu z výpovedných dôvodov neuznali, mali výpoveď ako celok odmietnuť a zbaviť ju legitimacy a tým aj platnosti, a to bez ohľadu na to, či takto sťažovateľ v konaní argumentoval (pretože ide o ochranu ústavného práva na prácu, ktorá požíva vyššiu mieru súdnych povinností ex offio) a nerobiť „nadprácu“ iba v neprospech sťažovateľa, ako sa to dialo predovšetkým na okresnom súde...».

24. V závere a k odôvodneniu požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľ uviedol, že *„od roku 2009 pociťuje výrazné spoločenské poníženie, keď bol - najjednoduchšie povedané - vyhodенý z pozície úspešného generálneho riaditeľa spoločnosti kvôli dvom objednávkam, ktorých boli stovky (!), či kvôli erotickým obrázkom, o ktorých podľa zákona aj morálky sa nemal nikto dozvedieť a dozvedeli sa o tom stovky zamestnancov.*

Sťažovateľ, do vzniku tejto kauzy hodnotený ako nadpriemerný vedúci pracovník, stratil svoje spoločenské aj pracovné postavenie (generálny riaditeľ podniku so stovkami zamestnancov) a zároveň ekonomický status, čo postihlo aj jeho hmotné pomery a jeho rodinu, preto primerané zadosťučinenie je náležité a jeho náhrada prislúcha všeobecným súdom, ktoré sú za tento stav zodpovedné...“.

IV.

Vyjadrenia krajského súdu a najvyššieho súdu a stanovisko sťažovateľa

25. Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol:

«Odvolací súd rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 704/2012-649 zo dňa 21.10.2015 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu.

Stotožnil sa so správnymi skutkovými zisteniami i právnym záverom okresného súdu a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku, a preto na jeho dôvody v celom rozsahu odkázal. Keďže okresný súd sa náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými namietanými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci a svoje závery náležitým spôsobom odôvodnil, k týmto záverom nemal odvolací súd čo dodať.

Tento postup zodpovedal v tom čase platnému ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p..

Nepreskúmateľnosť rozsudku nebola zistená ani najvyšším súdom v dovolacom konaní, ktorý v uznesení sp. zn. 6 Cdo 68/2016 zo dňa 27. apríla 2017 konštatoval nedôvodnosť argumentácie o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

Okresný súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Pri hodnotení vykonaných dôkazov dôsledne postupoval podľa ust. § 132 O.s.p., teda hodnotil dôkazy nielen jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo...

Okresný súd sa zaoberal posúdením každého z tvrdených porušení pracovnej disciplíny, uplatnených vo výpovedi z hľadiska, či naplňujú výpovedný dôvod podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce a zaoberal sa aj otázkou (ne)dodržania zákonnej lehoty na uplatnenie výpovede z dôvodu podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Vypořiadal sa aj s otázkou záväznosti vnútorných predpisov žalovaného pre žalobcu.

Z vyššie uvedených dôvodov nenáležité je tvrdenie sťažovateľa, že „súd konal jednostranne a zameral sa na jeden - dva východiskové body a neriešil zásadné námietky sťažovateľa“, ako aj tvrdenie, že krajský súd sa formálne stotožnil s neúplnými závermi prvostupňového súdu “...

Krajský súd sa v celom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedených v rozsudku č. k. 2 Co 704/2014-649 dňa 21.10.2015 v nadväznosti na dôvody rozhodnutia okresného súdu. Právne závery tohto rozhodnutia sú v súlade s ustálenou súdnou praxou i právnou teóriou.

K námietke sťažovateľa, že konajúce súdy sa nevysporiadali s jeho námietkou postupu zamestnávateľa pri daní výpovede v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, v rozpore s antidiskriminačným zákonom a v rozpore s dobrými mravmi je potrebné dať do pozornosti, že žalobca takýto dôvod neplatnosti v žalobe ani počas konania neuplatnil.

Prvýkrát tvrdí nerovnaký prístup k zamestnancom v podaní zo dňa 21.1.2014, označenom ako „Záverečná reč žalobcu vo veci 19 C 135/2009“.

Na preukázanie tohto tvrdenia však neoznačil ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, a to ani na pojednávaní dňa 25.3.2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

Právny zástupca sťažovateľa v úvode tohto pojednávania, ako aj po poučení súdom podľa § 120 ods. 4 O.s.p. uviedol, že nemá ďalšie návrhy na dokazovanie a svoju záverečnú reč predložil v písomnej forme. Nedomáhal sa skúmania ďalších dôvodov neplatnosti výpovede ani nenavrhol vykonať dokazovanie na ďalšie dôvody neplatnosti.

Za tejto situácie nemožno vytýkať okresnému súdu, že sa s týmito dôvodmi neplatnosti výpovede nezaoberal a odvolací súd na tieto skutočnosti nemohol prihliadnuť, lebo neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie a nešlo o žiaden z prípadov podľa ust. § 205a O.s.p.

Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávne právne závery v otázke zachovania zákonnej lehoty na danie výpovede, v otázke prerokovania výpovede s odborovým orgánom a v otázke záväznosti interných predpisov, k tomu uvádzame, že právne posúdenie veci neprináleží hodnotiť mimo konania o riadnych, či mimoriadnych opravných prostriedkoch a v tomto smere poukazujeme na dôvody rozsudku okresného a krajského súdu.

K námietke sťažovateľa, že súd sa nezaoberal jeho bezdôvodným obvinením a morálnym ponížením, pokiaľ ako výpovedný dôvod bol uvádzaný výskyt erotických obrázkov v jeho pracovnom počítači, čo súd síce hodnotil ako porušenie pracovnej disciplíny, avšak nedosahujúce intenzitu výpovedného dôvodu, je potrebné zdôrazniť, že predmetom konania vo veci neboli nároky titulom zásahu do jeho osobnostných práv.

Predmetom konania bola neplatnosť výpovede danej sťažovateľovi z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa sťažovateľ mal dopustiť opakovane. Skutočnosť, že jeden zo skutkov uplatnených ako výpovedný dôvod súd vyhodnotil ako porušenie pracovnej disciplíny v intenzite nedostatočnej pre uplatnenie výpovede, sama

o sebe neznamená, že došlo k zásahu do osobnostných práv sťažovateľa a súd túto otázku neskúma ex offo.

Sťažovateľ ako žalobca si neuplatnil v konaní žiadne nároky titulom zásahu do jeho osobnostných práv (práva na súkromie a pod.), nenáležitú je preto vytykať súdu, že sa nezaoberal ničím, čo nebolo predmetom konania.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa nestotožňujem s tvrdením sťažovateľa o porušení jeho ústavných práv rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 2 Co 704/2014.

Nestotožňujeme sa s dôvodmi sťažnosti a nesúhlasíme ani s priznaním finančného zadosťučinenia...»

26. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením z 27. apríla 2017 sp. zn. 6 Cdo 68/2016 odmietol dovolanie sťažovateľa podané proti potvrdzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. októbra 2015 sp. zn. 2 Co 704/2014 ako neprípustné. Prípustnosť dovolania skúmal nielen v zmysle § 238 O.s.p., ale aj z hľadiska existencie väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., pričom osobitne sa zaoberal sťažovateľom namietanou vadou spočívajúcou v porušení práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo na riadne, zákonu zodpovedajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia najvyšší súd podrobne vysvetlil, prečo nepovažoval odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa za také, ktoré by nespĺňalo parametre zákonného odôvodnenia. Z hľadiska prípustnosti dovolania sa stručne vyjadril k tvrdeniu žalobcu, že konajúce súdy sa vôbec nevyporiadali s jeho argumentáciou, podľa ktorej výpoveď je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi a prečo nepovažoval za vadu v zmysle §237 ods. 1 písm. f/ Osp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najvyšší súd reagoval aj na námietky sťažovateľa spočívajúce v tom, že konanie pred súdmi nižších súdov trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci, a že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vyjadril sa aj k tomu, prečo nemohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Z rozhodnutia najvyššieho súdu je teda zrejmé, prečo považoval dovolanie sťažovateľa za neprípustné a z akých dôvodov neobstoja jednotlivé dovolacie námietky.

Uznesenie najvyššieho súdu tak v odpovediach, ktoré sa týkali prípustnosti dovolania, nemožno vo veci sťažovateľa považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. V danom prípade nemohli byť porušené sťažovateľom označené základné práva vyplývajúce z Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti nevyhovel a pre prípad ďalšieho konania súhlasí s upustením od ústneho pojednávania...»

27. Sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu krajského súdu a najvyššieho súdu zotrval na dôvodnosti svojej sťažnosti v intenciách svojej doterajšej sťažnostnej argumentácie, keď uviedol:

«Krajský súd zostáva v tej právnej polohe, že sa stotožnil so skutkovými zisteniami i právnym záverom okresného súdu, ako aj že sa okresný súd vysporiadal so všetkými namietanými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie a svoje závery náležitým spôsobom odôvodnil.

Je to ten formalistický prístup, ktorý nie je možné považovať za dostatočné odôvodnenie rozhodnutí a pre ktorý sa táto vec nachádza na ústavnom súde. Ide o všeobecné konštatovanie zaužívanou právnou formulkou bez vyhodnotenia skutočného posúdenia veci tak, či bola vec posúdená v rozmere zachovanej ústavnosti a zo strany krajského súdu ide v podstate o „pokračovanie“, prípadne opakovanie jeho rozsudku. To dokumentuje aj jedno z konštatovaní krajského súdu, že „okresný súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav.“ Prijatím takýchto výrokov by sťažovateľ zostal v tej istej vedomostnej rovine poznania právneho posúdenia svojich argumentov a tým celej veci rozpísanej v ústavnej sťažnosti, v akej zostal po vydaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu, t.j. že sa nedočkal a teda dodnes ani nepozná odpovede na svoje závažné právne otázky (príkladmo rovnaké osoby podpisujú sporné objednávky a jedna osoba vypovedá druhú, porušenie práv v časti „erotické obrázky“, vyčlenenie „úspešných“ výpovedných dôvodov od „neúspešných“, hoci boli podané súhrne atď. atď.). O ktorejkoľvek z nastolených otázok ak by súd v konaní rozhodol, mohol nastať úplný zvrat vo veci samej a preto práve v tomto prípade neobstojí ani tvrdenie, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky...

Rovnako aj vyjadrenie Najvyššieho súdu konštatuje, že tento súd podrobne vysvetlil, „prečo nepovažoval odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa za také, ktoré by nespĺňalo parametre zákonného odôvodnenia.“

Všeobecné súdy tak podľa sťažovateľa vybočili z rámca ústavnosti, keď nezodpovedali a nevyriešili zásadné právne otázky, čím argumentujúcej strane sporu odňali prístup k spravodlivosti, zvlášť s ohľadom na skutočnosť, že ide o posudzovanie platnosti a zachovania pracovného pomeru. Oba súdy vo svojich stanoviskách argumentujú dodržaním procesných predpisov, len sťažovateľ sa nedočkal výkladu hmotného práva ku svojim argumentom opísaným v sťažnosti...»

V.

Právne východiská a vlastné závery ústavného súdu

28. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

29. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

30. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť

konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, pričom „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil III/1997*, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994).

31. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

32. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už konštatoval, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, *X. v. United Kingdom*, sťažnosť č. 10000/83, *H. v. United Kingdom*) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

33. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je

v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavnoprocenými zásadami upravenými v ústave.

34. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

35. Úlohou ústavného súdu bolo preto preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaných rozhodnutí.

36. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a sťažnostnou argumentáciou sústredil svoju pozornosť na ich vlastné závery v otázke platnosti výpovede danej sťažovateľovi z pracovného pomeru a konštatuje, že tieto závery nie je možné hodnotiť ako ústavne súladné vzhľadom na absenciu ich presvedčivého odôvodnenia.

37. V prvom rade sa v odôvodnení záverov okresného súdu, s ktorými sa stotožnil krajský súd, prelína poukaz na postavenie sťažovateľa ako zamestnanca aj ako člena štatutárneho orgánu zamestnávateľa, a to bez toho, aby okresný súd čo i len v minimálnom rozsahu venoval pozornosť vymedzeniu a rozlíšeniu činností vykonávaných sťažovateľom v týchto odlišných statusoch. Osobitne opomenul okresný súd jednoznačne a odôvodnene

subsumovať konania eventuálne opomenutia vytýkané sťažovateľovi v jemu danej výpovedi pod činnosti vyplývajúce z jeho pracovnej náplne, keď pri ich posudzovaní poukazuje na postavenie sťažovateľa ako predsedu predstavenstva zamestnávateľa. Najmä, ak z dôvodov rozsudku okresného súdu nevyplýva oprávnenie sťažovateľa ako zamestnanca k akémukoľvek podpisovaniu vo výpovedi rozporovaných objednávok či faktúr v mene zamestnávateľa, naopak, zo záverov okresného súdu je možné usúdiť, že podpisovanie v mene spoločnosti bolo v pôsobnosti členov predstavenstva z titulu tohto členstva, a nie z titulu ich súčasného zamestnania. Za stavu, keď podľa zákonnej úpravy i ustálenej judikatúry je neprípustný výkon činnosti vyplývajúcich z členstva v štatutárnom orgáne v pracovnom pomere (čo nevyklučuje výkon iných činností člena štatutárneho orgánu v pracovnom pomere), bolo potrebné v danom prípade dôsledne diferencovať činnosti vykonávané sťažovateľom.

38. Ďalšou podstatnou otázkou, v ktorej závery okresného súdu i krajského súdu charakterizuje zmätočnosť, bolo posúdenie zachovania subjektívnej lehoty na ukončenie pracovného pomeru výpoveďou, keď okresný súd odôvodňoval svoje závery tzv. vedomosťou predstavenstva ako kolektívneho orgánu o konaniach vytýkaných sťažovateľovi, ktorú činil nezávislou od vedomosti členov predstavenstva ako jednotlivcov. Podľa názoru ústavného súdu tieto svoje úvahy okresný súd nevysvetlil vyčerpávajúcim spôsobom z hľadiska zásad logiky a najmä s ohľadom na to, že vedomosť je už zo svojej podstaty kategóriou subjektívnou, t. j. vedomosť môže mať jedine fyzická osoba ako prirodzený subjekt. Za tohto stavu akceptovanie tvrdenia ostatných spolupodpisujúcich členov predstavenstva o tom, že oni o porušení pracovnej disciplíny vytýkanej sťažovateľovi v čase spolupodpisovania nevedeli, sa javí ako záver predčasný bez náležitého vyhodnotenia vierohodnosti ich výpovedí vo všetkých súvislostiach veci, osobitne s ohľadom na možný dopad odlišného tvrdenia na ich členstvo v štatutárnom orgáne, eventuálne pracovný pomer.

39. Ústavný súd v plnom rozsahu považuje za dôvodnú argumentáciu sťažovateľa, v ktorej namieta, že okresný súd a tým ani krajský súd uspokojivo neriešili právnu otázku zásadného významu, či podľa skutočného obsahu výpovede zamestnávateľ považoval každé

sťažovateľovi vo výpovedi vytýkané konanie za závažné porušenie pracovnej disciplíny jednotlivo alebo spolu v súhrne. Sťažovateľ poukazuje na to, že zamestnávateľ výslovne neuviedol, že každý výpovedný dôvod chápe samostatne ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, a výslovne súhrne uviedol po opise jemu vytýkaných konaní, že „*horeuvedeným konaním*“ závažným spôsobom porušil základné povinnosti zamestnanca. Okresný súd však bez toho, aby sa v dôvodoch svojho rozhodnutia venoval vyhodnoteniu skutočnej vôle zamestnávateľa vyjadrenej vo výpovedi (neopomínajúc prísnosť pri zachovaní formálnych, ako aj obsahových náležitostí výpovede z pracovného pomeru, čo nepripúšťa iný výklad vôle zamestnávateľa, než aký vyplýva zo samotnej formulácie výpovede), posudzoval každé konanie uvedené vo výpovedi samostatne, a nie v súhrne ako závažné porušenie pracovnej disciplíny.

40. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti vzal do úvahy, že predmetom posudzovaného konania je platnosť výpovede z pracovného pomeru a sťažovateľ namietal predovšetkým porušenie základného práva na súdnu ochranu (a spravodlivý proces), ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko závažné, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca popretie.

41. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu trpí nedostatkami riadneho odôvodnenia takej intenzity, ktoré zakladajú porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1 tohto nálezu).

42. Ústavný súd zároveň konštatuje, že nedostatky odôvodnenia rozsudku krajského súdu v okolnostiach veci boli spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP a vzhľadom na to, že najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k inému záveru, je nutné konštatovať aj porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie

sťažovateľa ako neprípustné odmietnuté (výrok 2 tohto nálezu) (pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 2/2015 z 3. decembra 2015).

VI.

K zrušeniu napadnutých rozhodnutí, nárokom na finančné zadosťučinenie a trovám konania

43. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojim rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

44. Na základe toho, že ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy tieto rozhodnutia zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude tento viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde) (výrok 3 tohto nálezu).

45. Pokiaľ sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia, ústavný súd konštatuje, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). V predmetnej veci vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv napadnutými rozhodnutiami a ich zrušenie sa javí ako dostatočná ochrana z hľadiska nápravy porušených práv sťažovateľa. Preto podľa názoru ústavného súdu neprichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a uplatneným nárokom sťažovateľa v tomto smere nevyhovelo (výrok 5 tohto nálezu).

46. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním a náhradu ktorých si sťažovateľ uplatnil v sťažnosti.

47. Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy) je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05, III. ÚS 142/06). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

48. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a stanovisko k vyjadreniam krajského súdu a najvyššieho súdu) v sume 468,51 € vrátane režijného paušálu (3 x 147,33 € + 3 x 8,84 €). Keďže právny zástupca nepredložil ústavnému súdu osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje celkovú sumu 468,51 €.

49. Priznanú úhradu trov konania sú povinné zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne krajský súd a najvyšší súd na účet jeho právneho zástupcu (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

50. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017